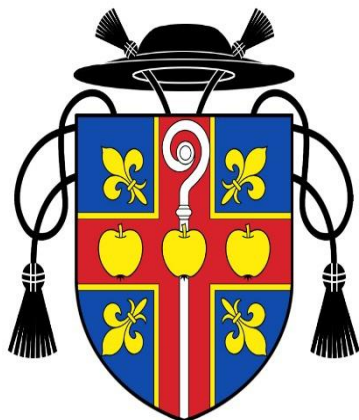

Farní list 126

Římskokatolické farnosti Nížkov

Motto:

*„Nezaleknu se zla, Ty jsi se mnou“
(Žl 23,4)*

Vždy s Bohem

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před Tebe celý dnešní den a ve spojení s Tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, Ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o Tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů pro tento měsíc:

Březen 2021:

- ***Evangelizační úmysl:*** *Modleme se, abychom prožívali svátost smíření s obnovenou vroucností a mohli zakoušet nekonečné Boží milosrdenství.*
- ***Národní úmysl:*** *Děkujeme za dar postní doby a prosíme o požehnané využití darovaného času, abychom poznali, co všechno ke svému štěstí nepotřebujeme a v čem je pravá radost.*
- ***Farní úmysl:*** *za ducha pokory, kajičnosti a vděčnosti za Boží dary pro všechny obyvatele naší farnosti.*

Anděl Páně...

Slovo kněze

Milí farníci,

Po Vánocích beze sněhu a teplém začátku ledna by si asi málokdo z nás vsadil, že děti dostanou tolik možností zasaňkovat si. Myslíte, že bude letos platit úsloví „březen, za kamna vlezem, duben, ještě tam budem“? Když v půli února píšu tento úvodník, tak si tím nejsou jistí ani meteorologové.

Proč jsem vůbec začal takhle o počasí? Chci tím jen ukázat, jak nesnadné je některé věci předpovídat. To ale nevádí. Bůh nám dal rozum, takže jsme schopni si nějak poradit i s méně očekávaným průběhem počasí nebo čehokoliv jiného.

Jenže jenom rozum někdy nestačí. Někdy potřebujeme i trpělivost. Hodně trpělivosti. Když třeba srovnáme letošní únor s loňským

březnem, může to být určitou pobídkou k zamyšlení. V březnu 2020 lidé dodržovali nařízená protiepidemická opatření. O necelý rok později, v únoru 2021, je to s tím dodržováním o dost slabší – a v důsledku této nekázně umírají zbytečně lidé.

Jak to vysvětlit? Možná zčásti únavou. Lidem chybí trpělivost, chybí síla k sebezáporu. Sílu k nějakému sebezáporu, k tomu abychom si něco odepřeli (ať už maso, sladké, televizi, internet, cigarety nebo kontakty nebo cokoliv jiného), potřebujeme někde čerpat. Zvláště pokud takový sebezápor má trvat delší dobu.

Kde čerpat trpělivost? Kde čerpat sílu k sebezáporu?

V knize knih, konkrétně v listu Galatským (Gal 5,19-26) se píše toto: „Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, *rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci.* Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím. *Ovoce Božího Ducha* však je láska, radost, pokoj, *trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.* Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnou slávu, nebuďme jeden k druhému vyzývaví, nezávidíme jeden druhému.“

Takže prosme Ducha svatého o trpělivost a klidně i o všechno ostatní dobré. A nejen pro sebe, ale i pro druhé, protože žijeme v zemi, kde se většina lidí nemodlí (přinejmenším pokud jim zrovna „neteče do bot“).

Dva kající skutky v jednom

Jak známo, běžně se rozeznávají tři hlavní druhy kajících skutků: modlitba, půst a almužna. Tradiční postnička umožňuje provázat dva skutky: něco si odepřít a ušetřené peníze následně věnovat jako almužnu.

My ale teď máme možnost spojit půst a almužnu v jediném skutku. Půst se totiž nemusí týkat jen jídla a almužna se nemusí týkat jen darování peněz nebo něčeho hmotného. V širším biblickém pojetí almužna znamená vlastně jakýkoliv skutek milosrdenství. A my máme nyní velkou příležitost: pokud si sami odepřeme nějaké sociální kontakty, tak tím zároveň, v jediném skutku, poskytujeme almužnu těm, kdo jsou pandemií koronaviru zvláště ohroženi.

Svatý papež Lev Veliký napsal, že není nic užitečnějšího, než spojit s rozumným a svatým postem skutky milosrdenství. Ochota nechat se očkovat proti koronaviru, až na nás přijde řada, je nejenom projevem rozumného myšlení, ale také skutkem tělesného milosrdenství. Proč? Protože tím, že se necháme očkovat, chráníme nejen sebe, ale i ty, kteří by jinak kvůli přenosu od nás onemocněli. A nejde jen o naše přátele a známé, ale i o lidi, které vůbec neznáme.

Nepíšu to rád, ale neochota omezit kontakty, zvláště pak různé bezrouškové přátelské scházení se všelijakých skupinek po hasičárnách a jiných prostorech, je v současné době hříchem proti pátému přikázání. To samé, myslím, platí o neochotě nechat se očkovat.

Půst jako doba obrácení

Cílem postní doby není nějaký vnější výkon (třeba nejíst maso), ale obrácení našeho srdce. Ten sebezápor (třeba právě odřeknutí si masa) tedy není cílem, ale *prostředkem* k dosažení cíle. Aby mělo naše postní snažení správný směr, musí tedy být v jeho jádru modlitba. A to opět nejen jako nějaký vnější úkon (odrecitování nějakých zbožných slov), ale především jako touha po Bohu. Jako nevýslovně krásná láska, která nepochází od lidí, ale je Božím darem. Prosba, tedy zvláště v době postní, Ducha svatého o dar modlitby jako touhy po Bohu a také o dary mírnosti, pokory, spravedlnosti, víry, naděje a lásky.

Svatý týden

Květnou nedělí, která letos připadne na 28. března, začíná Svátý týden. Protože mám po několika letech v duchovní správě zkušenost, že existuje pokušení umisťovat všelijaké neduchovní aktivity právě do týdne před Velikonoci (nebo před Vánoci) dal jsem si předsevzetí, že se toho tentokrát budu snažit vyvarovat. Může to ale být výzva pro nás pro všechny, abychom si, pokud možno, práce na zahradě či jinde naplánovali na dříve nebo na později, než je Svátý týden.

Ve Svatém týdnu se ještě více než v předchozí části postu zaměřujeme na Kristův kříž. Spása neboli záchrana, kterou nám přinesl Ježíš, zahrnuje celý jeho život, od vtělení až po vzkříšení a oslavení a vlastně k ní patří i seslání Ducha svatého. Ale právě kříž v sobě soustřeďuje a naplňuje naši spásu, právě v Kristově kříži dostává celý jeho dosavadní život smysl. Kříž je jádrem a vrcholem toho, co pro nás Boží syn učinil.

Je dobré si uvědomit, že Kristovo ukřižování má pro nás dva základní významy, které spolu souvisí. Za prvé je to význam *výkupný* neboli záchrana od hříchu. S ním ale úzce souvisí také druhý význam – *zjevitelský*. Kristův kříž nám totiž zjevuje (ukazuje) Boží lásku. Jak řekl sám Pán: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.“(Jan 15,13)

Vykupitel

Možná se na závěr úvah o Kristově kříži hodí uvést, že když Pána Ježíše označujeme titulem Vykupitel, tak to ale neznamená, že by někomu za nás platil nějaké výkupné. Ve skutečnosti zde jde o to, že když se ve starověku někdo dostal do otroctví, tak téměř neměl možnost, jak z tohoto postavení vlastními silami uniknout. Měl ale šanci v tom, že se našel někdo, kdo ho z otroctví vykoupil a daroval mu svobodu (nejčastěji někdo z příbuzných). Podobně my nemáme dost vlastních sil, abychom se vymanili z otroctví hříchu. Vysvobozuje nás Ježíš – v tom je podobnost, ale nikomu přitom nic neplatí – v tom je rozdíl.

Přeji všem čtenářům požehnané prožití doby postní

P. Zdeněk Sedlák

Akce, události, nabídky, upozornění

- ⇒ Svaté přijímání doporučujeme v tomto období přijímat na ruku.
- ⇒ Návštěvy kněze u nemocných budou až do odvolání pouze na vyžádání (telefonické, mailové, popř. jiné). Nemocní pochopitelně nemusejí žádat sami, mohou požádat samozřejmě i prostřednictvím svých blízkých.
- ⇒ Vzhledem k protiepidemickým omezením není u některých akcí jisté jejich konání nebo termín. Termíny konání celodiecézních sbírek k datu uzávěrky farního listu zatím nejsou stanoveny.
- ⇒ Křížové cesty v kostele se začátkem postní doby začaly probíhat s tím, že je vede pouze jedna osoba, ostatní jsou v lavicích. Sledujte prosím ohlášky.
- ⇒ Kvůli rozestupům se do odvolání nekonají mše sv. v Sirákově

- ⇒ Prosíme vás proto všechny o trpělivost, plánování v této době není snadné. Sledujte prosím ohlášky a internetové stránky naší farnosti.
- ⇒ Křížové cesty předběžně každou neděli a pátek od 17 hod (viz ohlášky)

Březen:

- ⇒ 4. 3. (čtvrtek) - od 17 hod. adorace za nová kněžská a řeholní povolání
- ⇒ 5. 3. (pátek) - pastorence nemocných v Nížkově (pouze na vyžádání); od 16:30 tichá adorace a sv. smíření, od 17 hod. křížová cesta
- ⇒ 11. 3. (čtvrtek) - pastorence nemocných v Bukové (pouze na vyžádání)
- ⇒ 12. 3. (pátek) - pastorence nemocných v Poděšíně a v Sirákově (pouze na vyžádání)
- ⇒ 19. 3. (pátek) – Slavnost svatého Josefa
- ⇒ 25. 3. (čtvrtek) – Slavnost Zvěstování Páně
- ⇒ 27. 3. (sobota) – „Diecézní setkání mládeže“ po vikariátech ?? online??
- ⇒ 28. 3. (neděle) – Květná neděle, změna středoevropského času na letní (noc o hodinu kratší!)
- ⇒ Od 29. 3. (pondělí) – Svatý týden

❖ **Upozornění:** pokladnička ve farním kostele sv. Mikuláše u schodů na kůr, obvykle určená na květinovou výzdobu, bude v měsíci březnu určena kněžský seminář a formaci bohoslovců. Děkujeme za pochopení.

➤ **Výhled do dubna:**

- ⇒ 1. 4. (Zelený čtvrtek) – večer mše sv. na památku Večeře Páně
- ⇒ 2. 4. (Velký pátek) – den přísného postu; Velkopáteční obřady
- ⇒ 3. 4. (Bílá sobota) – adorace, večer vigilie Zmrtvýchvstání Páně
- ⇒ 4. 4. (Neděle Zmrtvýchvstání Páně) – obvyklý nedělní pořad mší sv.
- ⇒ 18. 4. (3. neděle velikonoční) – nížkovská pouť

❖ **Úklid fary:** Eliášová Jana 6. 3.

Změny vyhrazeny

Okénko (nejen) pro princezny

Moje Princezno, ... BUĎ OPRAVDOVÁ

Jsi pro mě vzácná a krásná. Nikdy nemusíš předstírat, že jsi něco jiného, než jakou jsem Tě stvořil. Nechci, aby ses snažila dělat na mě dojem a předstírala, že je ve Tvém životě všechno dokonalé, má lásko. Chci, abys našla skutečnou svobodu v tom, že ke mně budeš upřímná. Čím budeš opravdovější, tím lépe budeš vycházet s druhými lidmi.

Už žádné předstírání, moje Princezno. Miluji Tě právě takovou, jaká jsi, a chci, abys byla opravdová ve všem, co děláš a říkáš. Vydal jsem za Tebe život, abys mohla žít ve svobodě a být sama sebou. Nedovol, aby Tě někdo obral o radost tím, že by Tě proměnil v padělek. Buď upřímná k sobě i ke mně, protože miluji Tvé skutečné já.

S láskou

Tvůj pravý Král

*Milostné dopisy od Tvého Krále Milované Princezně
S. R. Shepherd*

Okénko (nejen) pro mládež

Bez lásky je život nesnesitelný

Člověk ve svém nejhlubším nitru ví, že se mu život vydaří jen tehdy, bude-li smět milovat a být milován, bude-li smět lásku zakoušet i rozdávat. Bez ní se život stává peklem a je nesnesitelný. Bez lásky je sice možno vytvořit veliká díla, být slavný a obdivovaný. Naplnění však bez ní dojít nelze. Život bez lásky je prázdný a chladný.

*Zdroj: Anselm Grün – Bydlet v domě lásky
Zpracovala Marie Bruknerová*

Okénko (nejen) pro seniory

Tajemství podzimu života

Obrazy stáří

Každý člověk stárne. Přemýšlet o stáří není tedy jen úkolem starých, ale je důležité pro každého. Náš život bude úspěšný jen tehdy, pokud se k procesu stárnutí postavíme čelem. Stárnutí je základní zkušeností

člověka. Uvažovat o stáří znamená zároveň také vždycky přemýšlet o tajemství samotného lidského bytí.

Člověk stárne sám od sebe. Jestli se ale jeho stárnutí vydaří, to už záleží na něm. Správným způsobem zestárnout je velké umění. Umění pochází od slova „umět“, které souvisí se slovy „vědět“, „rozumět“ a „znát“. Umění stárnout vyžaduje něco vědět o tajemství stáří. Potřebuje trénink. Něco umět nepřijde samo od sebe. Jde tedy o to, stárnutí správným způsobem nacvičit. Nemusí být hned všechno perfektní. „Žádný učený z nebe nespádl,“ praví lidová moudrost. Kdo se chce naučit umění stárnout, smí při tom dělat i chyby. „Chybami se člověk učí,“ říká jiné přísloví. U řeckého filozofa Platona souvisí umění vždycky s napodobováním. Člověk napodobuje to, co vidí v přírodě a co vnímá prostřednictvím myšlenek, které do něj vkládá Bůh. Podle Platona je zapotřebí tvůrčí síly člověka, aby díky napodobování stvořil něco uměleckého. Stárnutí je tvůrčí proces. Orientuje se na povědomí o tajemství člověka a na znalost jeho vnitřního vývoje. Vyžaduje ale také chuť zpracovat podle svého gusta to, co každému bylo dáno v jeho lidství. Historik medicíny Heinrich Schipperges hovoří o jedinečném tvoření a jedinečné cestě v umění stárnout: „Cestu k umění stárnout a k uměleckému dílu stáří ovšem musí každý pro sebe najít sám. Jeho stáří mu nikdo neodejme“ (Schipperges 113).

Existují základní pravidla umění stárnout, která platí pro každého. K těm patří kroky přijetí, odevzdání a vyjití ze sebe. Kdo se chce tomuto umění naučit, musí se vycvičit v těchto ctnostech stáří. Ovšem i přes všechna obecná pravidla si každý musí nakonec najít svou vlastní, zcela osobní cestu. Musí se sám rozhodnout, jak bude se svým stářím zacházet, jak bude zacházet s tím, co k němu přichází zvenčí, se svými nemocemi, s prožitky ztráty a s poznáním vlastních hranic. Jedna žena mi při rozhovoru o stáří řekla, že pro ni jsou obrazem lidského života roční období. Na jaře – v dětství a mládí – se vše rozvíjí, léto - dospělost - má své slunné dny. Stáří by tedy mělo být jako podzim, plné barev. S tím mohu souhlasit: i podzim je krásný. Charakteristické jsou pro něj nádherné podzimní barvy, mírný sluneční

svít a oslavy úrody, užívání si darů stvoření. Během aktivního života a při práci nemůže člověk vnímat všechno. V podzimu života můžeme začít vnímat a užívat to krásné. Nemusíme už podávat výkony, stačí jen být. Ale stejně jako podzim v přírodě tvoří něco nového, je také úkolem stáří zkoušet nové věci. Můžeme například začít dělat rukama: plést, malovat, vytvářet keramiku, modelařit, tvořit...

Po podzimu přichází zima. I ta má svou krásu. Je plná ticha a klidu. Když sníh pokryje krajinu, je to kouzelné. V umění stárnout napodobujeme podzim a zimu tak, že se snažíme vytvářet pěkný a plodný podzim a tichou a klidnou zimu, která je naplněna teplem lásky.

Ale jak podzim, tak zima umí ukázat i svou druhou tvář. Známe podzimní bouře, jež vyvracejí stromy a odnášejí to, na co jsme byli zvyklí. Zažili jsme mrazivé zimy, kdy jsme promrzli na kost. V některých oblastech mohou masy sněhu oddělit člověka od zbytku světa. K umění stárnout patří, že přijmeme podzim a zimu nejen v jejich kráse, ale i s jejich drsností, a při tom všem, co nás tísní, objevíme lásku, která má schopnost proměňovat a oteplovat každou životní etapu. Jiný obraz stáří, který napadl jednoho spolubratra, je obraz vinné révy. Plody, které visí na révě, nic nedělají. Jen se vystavují slunci a zrají, dokud nebudou otrhány a nestanou se zdrojem radosti pro druhé. Starý člověk už nemusí podávat velké výkony, nemusí si získávat uznání svou činností. Prostě je tady. Obraz vinné révy nám však ukazuje, že to není žádné pasivní přežívání. Má v sobě vnitřní pohon, který ho udržuje při životě. Stáří se tak stává plodným tehdy, když starý člověk může vyjádřit to, co má v sobě: slovy, vyprávěním, obrazy, hudbou. Umělci jako Pablo Picasso a Marc Chagall nebo hudebníci jako Pablo Casals vyjadřovali bohatství své duše až do vysokého věku a hodně lidí tak učinili šťastnými. Jiným obrazem stáří je křeslo, ve kterém starý člověk sedí. Může tak jednoduše pozorovat, co se kolem něj děje. Často zaměřuje svou pozornost spíše do nitra. Prostě zde sedí a vyznačuje do svého okolí klid a důvěru. Ve vesnickém prostředí bývá krásným

obrazem stáří lavička před domem. Když staří lidé sedí na lavičce a jen tak mlčky pozorují okolní svět, často se dávají do řeči s kolemjdoucími. Nemusí si zjednávat žádné fórum. Přes svou prvotní samotu, jsou uprostřed dění – a stále znovu je oslovují lidé, kteří jdou okolo. Naslouchají a hovoří o tom, co mají na srdci. Často v rozhovorech vzpomínají na minulost. Tak se podílejí na životě společenství, a přesto nechávají jednat ostatní. Nezapojují se do nastalého dění, pouze říkají svůj názor, když se jich na něj někdo zeptá. Odpoutali se od ostatních lidí, a právě díky tomu se stávají pro druhé požehnáním.

z knihy Umění stárnout - Anselm Grün

Inspirace ke svatosti

Svatá Kunhuta

Kdy žila: 11. století

Liturgický svátek: 3. 3.

Stupeň slavení: připomínka

Patron: patronka těhotných žen, dětí, nemocných

Kunhuta se narodila do hraběcí rodiny a už odmala vynikala zbožností. Brzy se rozhodla zasvětit Kristu celý svůj život, a tak když jí rodiče vybrali za manžela bavorského vévodu Jindřicha, oba se zavázali ke slibu čistoty. Tomuto rozhodnutí zůstali oba manželé věrni po celý život a jejich manželství tak vynikalo mezi ostatními.

V roce 1002 byl Jindřich zvolen německým králem a následně i císařem. Společně s Kunhutou vládli celé zemi spravedlivě, budovali kláštery, chrámy i nemocnice. Ani jejich manželství však nebylo ušetřeno zkoušek.

Nepřátelé krále začali rozšiřovat pomluvy o tom, že byla Kunhuta svému muži nevěrná. Ona sama na tyto pomluvy reagovala mlčením, a i když císař své ženě věřil, celá situace ho znepokojila. V té době byl jedním z právních prostředků tzv. Boží soud zakládající se na víře, že Bůh nedopustí, aby na světě panovala nespravedlnost, a ve prospěch svých věrných zakročí třeba i zázrakem. Kunhuta na toto přistoupila,

a tak ji čekalo projítí po žhavých uhlicích bosýma nohama. Za přítomnosti císaře, knížat i prostého lidu Kunhuta prošla po uhlí bez zranění a popálenin. Lid jásal a císař svou ženu přede všemi poprosil o odpuštění.

Po nějaké době Kunhuta onemocněla a dala Bohu slib, že pokud se uzdraví, nechá vystavět klášter panen s benediktinskou řeholí. Skutečně se uzdravila, proto se brzy začalo se stavbou kláštera. Ještě před jeho dokončením zemřel císař Jindřich, který byl později prohlášen za svatého. Ve výroční den jeho úmrtí byl vysvěcen nový klášter a při slavnostní bohoslužbě Kunhuta odevzdala císařský plášť i korunu, nechala se ostříhat a sama do kláštera vstoupila. Zde žila dalších patnáct let v prostém způsobu života a sloužila druhým. Po své smrti byla pohřbena vedle svého muže a v roce 1200 byla papežem svatořečena. Díky svým ctnostem byla uctívána už za svého života a dodnes se k ní obrací těhotné ženy, děti i nemocní, jejichž je patronkou.

„Izidoor“

Mše svaté s intencemi v březnu 2021

Pondělí 1. března	17:30 Za Františka Březinu, tři sourozence, rodiče a celou přízeň
Úterý 2. března	17:30 Za Josefa a Boženu Kubovy, jejich syna, dceru, zetě, rodiče a sourozence
Středa 3. března	17:30 Za Marii Štohanzlovu a její bratry, rod Nejedlých a Štohanzlů
Čtvrtek 4. března	17:30 Za nová kněžská a řeholní povolání
Pátek 5. března	17:30 Za dar víry pro děti a mládež
Sobota 6. března	7:30 Za Miroslava Polreicha a rodiče, za Josefa Synka, manželku Evu a oboje rodiče
Neděle 7. března 3. neděle postní	7:00 Za Josefa Wasserbauera, sestru, rodiče, švagrovou, švagry, rod Stránských a Wasserbauerů 8:30 Za farnost 10:00

Pondělí 8. března	17:30 Za Josefa Pokorného, sestru, rodiče, rodinu Filipovu a za duše v očistci
Úterý 9. března	17:30 Za Annu a Františka Mokrých a všechny živé i zemřelé jejich rodiny
Středa 10. března	17:30 Za Josefa Vlčka, rodiče, rodiče Karla a Marii Sobotkovy, Anežku a živé i zemřelé těchto rodin
Čtvrtek 11. března	17:30 Za živé i zesnulé z rodin Kašpárkovy, Laštovičkovy, Tlačbabovy, za Milana Svobodu, Zdeňka Chmelíka a na poděkování za 50 let života
Pátek 12. března	17:30 Za rodiče Vlčkovy, syna, zeteř a celou živou i zemřelou přízeň
Sobota 13. března	7:30 Za rodinu Mokrých, Rybovu, Haincovu a Husákovu a dar zdraví pro nemocné osoby
Neděle 14. března 4. neděle postní	7:00 Za farnost 8:30 Za Jana Dobrovolného, rodiče, dva bratry, rodiče Janákovy a duše v očistci 10:00
Pondělí 15. března	17:30 Za Vladimíra a Annu Pibilovy a celý rod Pibilů a Prchalů a duše v očistci
Úterý 16. března	17:30 Za Václava a Ludmilu Slámovy, děti, jejich rodiny a duše v očistci
Středa 17. března	17:30 Za Jaroslava Baumruka a vnuka Vojtěcha a živou i zemřelou přízeň
Čtvrtek 18. března	17:30 Na dobrý úmysl
Pátek 19. března Slavnost sv. Josefa, Snoubence Panny Marie	17:30 Za Josefa Frömla, manželku Jitku a celou živou i zemřelou přízeň

Sobota 20. března	7:30 Za rodiče Ondráčkovy, dvě dcery, jejich manžele, zetě Karla, manžele Tichých, Blehovy, přízeň a duše v očistci
Neděle 21. března 5. neděle postní	7:00 Za farnost 8:30 Za Marii a Josefa Pospíchalovy, jejich sourozence a Marii Novotnou 10:00
Pondělí 22. března	17:30 Za Jana a Ludmilu Pospíchalovy, Bohuslavu Filipovou a celou živou i zemřelou přízeň
Úterý 23. března	17:30 Za rodiny Mokrých, Šenkýřovu, Janů a Smejkalovu
Středa 24. března	17:30 Za rodiče Musilovy, za rodiče Němcovy a syna Václava
Čtvrtek 25. března Slavnost Zvěstování Páně	17:30 Za Marii a Jana Holcmanovy, jejich rodiče, vnučku Lenku a celý rod Holcmanů a Fišarů
Pátek 26. března	17:30 Za Marii Hoškovou, manžela, syna Miloslava a celý rod Hošků
Sobota 27. března	7:30 Za důstojného pána Stanislava Enderle, rodiče a sourozence
Neděle 28. března Květná neděle	7:00 Za Ladislava Augustina, Josefa Němce a vnuka Miloše Augustina, živé i zemřelé těchto rodin a duše v očistci 8:30 Za farnost 10:00
Pondělí 29. března	17:30 Za rodiče Musilovy, 3 syny, jejich rodiče, celou přízeň a duše v očistci
Úterý 30. března	17:30 Za rodinu Slámovu, Andrejku, rodiny Jarošovu, Nejedlých a Jelínkovu
Středa 31. března	17:30 Za Václava Enderle, manželku, sestru Stáňu a ostatní sourozence

Změny vyhrazeny

Modlitba za správná rozhodnutí

Bože můj,

nedělám, co chci, a dělám, co nechci. Odsouvám věci a nedokážu se rozhodnout. Jenže pak je vždycky už příliš pozdě a věci jsou rozhodnuty beze mě. Neřídím vlastní život, ale jsem jím vlečen jako na řetěze-ani nevím kým nebo kam.

Daruj mi, prosím, svého Ducha Svatého a světlo k rozlišování:

- prvořadého od druhořadého,
- dobra od zla,
- pravdy od lži,
- správného od chybného,
- prožívaného od vášně,
- tebe, můj Bože, od toho, co by se rádo stalo mým bohem,
- tvého hlasu od nálada,
- tvé slávy od pompy nepřítelů,
- toho, co slouží tvému království, od toho, co mu škodí,
- toho, co mě s tebou spojuje, od toho, co mě od tebe odděluje,
- toho, co vlastním, od toho, co vlastní mě,
- tvého soudu od mého odsudku,
- tvého slitování od mé lhostejnosti,
- stálosti od zatvrzelosti,
- nepomíjejícího od pomíjivého,
- posledního od předposledního,
- tvého darovaného nebe od nebe vyrobeného mnou.

Odolávám hlasům, které se mi snaží namluvit, že se jedno nedá odlišit od druhého.

Dej mi dobrou vůli a schopnost, dej mi odvalu, sílu a důvěru správně se rozhodovat a volit to, k čemuš mě povolal, co mi chceš darovat a co povede mě i mé bratry k tobě. Amen

*Zdroj: Georg von Lengerke - Youcat - Modlitební knížka pro mladé
Zpracovala Marie Bruknerová*

Tabulka lektorů v březnu 2021

PO	1			Jindrová V.		
ÚT	2			Bártová J.		
ST	3			Holcmanová Z.		
ČT	4			Chromá H.		
PÁ	5					
SO	6					
NE	7	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Strašilová S.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Jindrová V.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Dočekalová M.
PO	8			Jindrová V.		
ÚT	9			Bártová J.		
ST	10			Laštovičková M.		
ČT	11			Chromá H.		
PÁ	12					
SO	13					
NE	14	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Němcová T.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Havlíčková V.
		přímluvy	7:00	Brukner Jakub	8:30	Bártová L.
PO	15			Jindrová V.		
ÚT	16			Bártová J.		
ST	17			Holcmanová Z.		
ČT	18			Chromá H.		
PÁ	19					
SO	20					
NE	21	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Holcmanová Z.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Vosmeková J.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Dočekalová M.
PO	22			Jindrová V.		
ÚT	23			Bártová J.		

ST	24			Laštovičková M.		
ČT	25			Chromá H.		
PÁ	26					
SO	27					
NE	28	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Bártová J.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Linhartová M.
		přímluvy	7:00	Brukner Jakub	8:30	Bártová L.
PO	29			Jindrová V.		
ÚT	30			Bártová J.		
ST	31			Holcmanová Z.		

Zdena Holcmanová

Jak prožívat v současné době mši svatou

Nedávno jsem shlédla v TV NOE pořad -Nebojte se- s moderátorem P. Danielelem Víchou. Dostával od diváků zajímavé dotazy, na které odpovídal. Ráda bych se o ně s Vámi podělila.

Na začátek bych chtěla připomenout, že slovo "mše" pochází z latinského slova "missa", které zaznívalo na konci eucharistie, když kněz latinsky říkal: "Ite, missa est." /Jděte ve jménu Páně/. To znamená poslání - misi, úkol. Jménem Páně jsme posláni, to Pán nás posílá. Má nám to připomínat, že na mši svatou nechodíme proto, abychom splnili povinnost, ale proto, abychom uslyšeli, že náš život spojený s Kristem je posláním, abychom to, co jsme dostali, žili tam ve světě, ve svých rodinách.

V tomto čase různých opatření a omezení využíváme sdělovacích prostředků v hojně míře. Pokud jsem vážně nemocen nebo v karanténě a chci se účastnit mše svaté, pustím si TV Noe, ČT2 či rádio Proglas a tím je zachováno třetí přikázání o svěcení svátečního dne. Mnozí mají rozpaky před televizí klekat nebo vstávat, pít kávu nebo čaj. Avšak záleží na každém z nás, jak prožívání mše svaté z přenosu TV vnímáme. Pokud někomu vyhovuje, že si přivře oči a "jenom" mši sv. poslouchá, ať to dělá. Komu naopak vyhovuje liturgii s jejími gesty, zpěvem provádět, ať si je dělá. Je to osobní věc každého z nás. Také nevádí, když nestihnete z jakéhokoliv důvodu přímý přenos a mši svatou shlédnete ze záznamu. Stále je to způsob, jakým se ten den

můžeme spojit s Pánem Ježíšem. Něco jiného ale je, když máte teploty, bolí Vás celé tělo a jste vyčerpaní, tak se ani v neděli nemusíte dívat na mši svatou. Možná Vás to i překvapí, ale pokud nejsem schopen jít na mši svatou, třeba právě z důvodu "covidu", pak nejsem automaticky povinen sledovat či poslouchat mši svatou. Platí, že jste, jak se říká, omluveni. Horší věcí je, když lidé po delším čase i uzdravení již nevyhledávají společenství farníků. Nedívají se už ani na televizi ani nenavštíví chrám Boží. A zde musím podotknout, že možností je hodně, jelikož v našem okolí máme úžasné kněze, kteří se moc snaží nám mše sv. zprostředkovat i on-line a vyvíjejí mnoho dalších aktivit na youtube, adorace, zamyšlení nad Biblií aj. Za to jim zaslouží říci "Pán Bůh zaplat' a věřte, že tyto iniciativy nejsou pravidlem. Setkala jsem se i v tomto kraji s neochotou kněží a strachem, co kdyby...

Proto pozor – nezapomínejme, že při dobrém zdraví a naší vůli, nic nenahradí účast na mši svaté. V pořadu také zazněla otázka, zdali platí žehnání na dálku, zvláště když žehná z televize papež František či kněží. Odpověď zní : " Platí." Papež Pavel VI kněžím říkával: "Ve světě je mnoho zla, proto žehnejte i do prázdného prostoru." Žehnání je vlastně svolávání Boží ochrany na člověka. Pán Bůh je všude. Tedy i požehnání na dálku je vlastně na blízku, protože Bůh je stále s námi.

Snažte se, prosím, hledat blízkost Boží, setkávat se s Kristem. Buďte kreativní. Když slavíte neděli doma se svojí rodinou, pomodlete se třeba s dětmi v poledne Anděl Páně. Nebo si s nimi zazpívejte či namalujte jim evangelium té dané neděle, vysvětlujte jim při tom texty z Bible. Víte, že v angličtině by se slovo Bible mohlo číst jako zkratka pro Základní Pokyny před Opuštěním Země?/Basic Instructions before Leaving Earth/. Boží slovo obsahuje zprávu určenou pro mě, pro tebe, pro každého z nás v tomto okamžiku, v této době. Boží slovo je milostný dopis napsaný tím, kdo nás zná jako nikdo jiný. Jeho čtením znovu nasloucháme Božímu hlasu a objevujeme jeho tvář. Stačí denně přečíst pouze verš, větu a možná nějaké slovo dolehne k našim uším a pronikne do našeho srdce.

Milostiplnou postní dobu a opatrujte se.

Vlasta Jindrová

Hrob ruského vojáka obnoven

Ve dnech 16. a 17. prosince 2020 realizovala Ruská federace obnovu hrobu ruského vojáka Jozefa Varsockého. Varsocký zemřel v Nížkově, č.p. 40, dne 3. listopadu 1918. O této obnově jsem se zmínil již v čísle 124 Farního listu. Ukázalo se však, že jsem v č. 124 příjmení vojáka citoval nepřesně jako „Varchovský“. Vycházel jsem totiž z údaje v pamětní knize farnosti, poněvadž jméno na tabulce, uložené v kostnici, bylo již zčásti nečitelné. Díkybohu si této nepřesnosti všiml pan Vladimír Pomortzeff, který svého času v nízkovské kostnici fotografoval. Pan Pomortzeff upozornil na tuto nepřesnost, a doložil přesné jméno vojáka podle archiválií, uložených ve Státním okresním archivu ve Žďáru nad Sázavou. Na náhrobku obnoveného hrobu se tedy uvádí správné příjmení.

Chtěl bych zde poděkovat tomu, kdo na Jozefa pamatoval tím, že na jeho hrob dal květiny.

Objev v kostnici

Jak možná někteří z vás vědí, například z farního webu, provádí v nízkovské kostnici od roku 2016 pan profesor Václav Smrčka z 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy se svými spolupracovníky průzkum, zaměřený převážně na oblast antropologie. Pro nás laiky je asi nejzajímavějším zjištěním to, že část ostatků v kostnici pochází podle radiouhlíkového datování ze 14. století. Zatím se jednalo o určení dvou vzorků, po jednom z obou hranic (či chcete-li pilířů), vzdálenějších ode dveří (tj. při západní zdi kostnice). Pan profesor tyto pilíře pro potřeby výzkumu pojmenovává jako pilíře č.2 a č.3.

Zřejmě se tedy v nízkovské kostnici nacházejí ostatky lidí, žijících jak v době tereziánských válek (jak se dosud tradovalo a jak by tomu nasvědčoval i charakter některých zranění), tak ostatky lidí žijících ve 14. století. Považuji za nejpravděpodobnější, že záhy po postavení kostnice byly do zadních dvou pilířů (č.2 a 3) uloženy z nějakého dosud nepotvrzeného zdroje ostatky lidí žijících ve 14. století, a o něco později (možná až po několika letech nebo po desítkách let) byly do pilířů bližších dveřím uloženy ostatky obětí tereziánských válek.

Tomu by nasvědčovalo i to, že zadní dva pilíře mají trošku odlišnou „architekturu“ oproti dvěma pilířům u dveří.

Pan profesor Smrčka spolu s kolegy napsal o výsledcích radiouhlíkového datování článek do časopisu Pohybové ústrojí. Tento článek se svolením pana profesora uvádíme v příloze na našem webu v aktualitě ze dne 23. října 2020. Článek má pouze český souhrn a jinak je psán v angličtině, nicméně grafy s výsledky datování dvou vzorků jsou snad srozumitelné i bez větší znalosti angličtiny.

Dva závěry

Za prvé: datování části ostatků do 14. století a přítomnost stop po onemocnění tyfem na jednom ze vzorků jsou významným příspěvkem k poznání jak místní historie Nížkova, tak i historie širšího okolí.

Za druhé: shora uvedené dvě zprávy názorně dokládají, že bychom k informacím měli přistupovat s určitou zdravou obezřetností. Protože, jak vidíme, tak ani písemně tradované a poměrně seriózně vyhlížející údaje nemusejí být stoprocentně spolehlivé. Natož potom zprávy typu „jedna paní povídala.“ Může to být pro nás podnětem k tomu, abychom kritičtěji přemýšleli o informacích, které se k nám dostávají.

P. Zdeněk Sedlák

Správný otec chce pro dítě to nejlepší – ne to nejsnadnější

Dítě křičí, nervy pracují

Manželka mě dopoledne vystrčila ze dveří, ať jdu s dětmi ven, aby si od nich trochu odpočinula. Zamířil jsem s nimi k lesu. V kočárku Vojtíšek, dvouletá Klárka se veze na plošince připevněné ke kočáru, ale v lese to nejde, na hrbolaté cestě ji nechávám, ať z plošinky sleze. A záhy se Klára ozve: „*Nosits, nosits.*“ Tolikrát už jsem se nechal obměkčit jejím žadoněním, ale dnes ne. Nevezmu ji na ramena. Je potřeba, aby si zvykala chodit... Mám vlastní problémy, bičuje mě strach, mám totiž před odpolední směnou v novém zaměstnání. Děsí mně, že to bude v práci stejné jako včera. Zaučuji se na přepážce, za sebou mentorku Petru. Jinak prima děvče, ale včera jsem měl po krk toho jejího věčného poučování, co všechno a jak mám za přepážkou udělat. Už jsem ani nebyl schopen na ni reagovat – pokyny mentorky jsem poslouchal se

zaťatými zuby, přikyvoval bez pohledu do očí. Jen jsem čekal, kdy směna skončí. A podstata problému je hlubší: tuhle práci jsem nechtěl. Řekl jsem své ano nakvap, aniž bych si to řádně rozmyslel. A ze srdce se mně protiví povinnost nabízet losy, plnit plán na procenta balíků do ruky, vždyť je to v rozporu s prozákaznickým přístupem – rvát lidem dražší poštovné. Navíc sedavé zaměstnání, zase nakynu jako bečka...

Deprimován tím vším tlačím kočárek a Klára za mnou s brekem křičí: „*Nosits, nosits...*“

Vlastně už Pánu Bohu ani moc nevěřím

Od prvopočátku vlastně čekám na znamení, abych tuhle protivnou práci mohl opustit. Ale znamení se nedostavuje. Žádné vnitřní nutkání ani vnější okolnost - např. alespoň trojciferné manko na pokladně, kterým bych si potvrdil, že na práci s penězi jsem příliš roztržitý a nepozorný.

„*Bože, nevím, jak z toho ven,*“ modlím se. „*A mám-li být k tobě upřímný, vlastně už ani nedoufám, že bys mě z toho nějak vytáhl.*“

A pak mi to „sepnulo“

Klára se s brekem šourá za kočárem, řve na celé kolo, ještě že jsme v lese, kde nejsou lidi.

A najednou si to uvědomuji: No jo, kolikrát ses modlil modlitbu sv. Ignáce: „*Vezmi si, Pane, a přijmi celou mou svobodu...*“ A když ti šáhne na pohodlí, bulíš stejně jako malá Klára.

Dej mi jen svou milost a lásku, o to prosím a víc nežádám.

Okamžik osvícení. Klárka nekřičí své „*nosits*“ kvůli bolavým nožičkám, s manželkou zvládne bez kňourání kilometr i více. Jen si zkrátka zvykla na to, že já jí vyhovím a nechám se jejím „upřímným pláčem“ obměkčit, sotva ujde několik kroků. Jako správný otec ale vím, že by měla chodit sama, aby měla pohyb a dobře se vyvíjela.

Bůh neumetá cesty, ale učí překonávat překážky...

Najednou vidím, že Bůh vzal moji modlitbu vážně a že mě vychovává. Vychovává přísně, tj. dobře, jak je psáno v Bibli: „*Uznej tedy ve svém srdci, že tě Hospodin, tvůj Bůh, vychovává jako člověk vychovává své dítě.*“ (Dt 8,5) Všechny pochybnosti jsou pryč. Takhle práce, to je přesně moje místo. Nelze jinak než přijmout „všechna pokoření“ s tímto místem spojená.

V duchu znovu říkám:

Vezmi si, Pane, a přijmi celou mou svobodu, mou paměť, můj rozum a mou vůli, všechno, co mám a co vlastním. Od tebe jsem to přijal a tobě to vracím, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou milost a lásku, o to prosím a víc nežádám.

A jak to dopadlo?

A víte, jak to dopadlo při odpolední směně? S mentorkou Petrou a jinými zaměstnanci od přepážky jsem prohodil několik nenucených frází, které rozptýlily můj strach z kolektivu. Petra mně nečekaně nestojí za zády, ale měla vlastní přepážku, takže co jsem věděl, mohl jsem se zákazníky vyřídit sám. Prodal jsem něco losů, a kdo si je nekoupil, na toho jsem se alespoň pěkně usmál. Neudělal jsem žádný závažnější kiks. Kolegové mně sami od sebe pomohli vyhledat balík, který nebyl k nalezení, vysmejčili jsme přitom všechny poštovní kouty. Dnes to bylo na směně prima.

Převzato z Milujte se! (42. číslo), upraveno

Tweetuj s Bohem

Kdy nastane konec světa?

Když Ježíš vystoupil na nebesa, začal nový věk: náš věk. Církev teď má šířit a hlásat Ježíšovo poselství po celém světě. „*Kdykoli jíme tento chléb a kdykoli pijeme tento kalich, zvěstujeme tvou smrt a čekáme na tvůj příchod, Pane Ježíši Kriste.*“ Tato slova sv. Pavla říkáme, když slavíme eucharistii (viz 1 Kor 11,26).

Ježíš slíbil, že se na zem vrátí. Proto s nadějí očekáváme jeho druhý příchod (řecky parousia). Až se vrátí, těla mrtvých povstanou a bude dovršeno Boží království. Každý rok slavíme advent: čtyři týdny, kdy se těšíme na Ježíšův příchod. Nepřipravujeme se v tomto období pouze na jeho narození o Vánocích, ale očekáváme také jeho návrat ve slávě na konci časů.

KDY, PANE?

Nikdo neví, kdy druhý příchod nastane. Ježíš řekl: „*To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil*“ (Sk 1,7). Může to být dnes nebo zítra nebo za tisíc let. Křesťané byli od počátku vedeni k tomu, aby žili každý den připraveni na možnost Ježíšova druhého příchodu. Jestli přijde dnes nebo zítra by na našem způsobu života nemělo nic měnit. Zároveň bychom neměli být netrpěliví, protože Boží čas není stejný jako náš čas. Ostatně, Ježíš řekl: „*Nebe a země pominou... O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec*“ (Mk 13,31-32).

Navzdory tomuto jasnému prohlášení nepřestávají nové sekty tvrdit, že můžou předpovědět, kdy nastane konec světa. Skutečnost vždy dokáže, že se pletou. Pánův návrat přece sami nemůžeme ovlivnit. Pouze Otec zná den a hodinu, kdy svět, který sám stvořil, skončí.

PŘEDPOVÍDÁNÍ KONCE

Otázka, kdy nastane konec světa, už po staletí lidi znepokojuje. Biblické verše, které o tom hovoří, mají být chápány symbolicky, i když nám poskytují obecnou představu, co můžeme čekat. Ježíš například řekl:

„*Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi*“ (Lk 21,10-11). A sv. Pavel mluvil o morálním rozkladu: „*Lidé budou sobečtí, chtiví peněz, vychloubační, pyšní, ... k dobrému neteční, zrádčí, drzí, nadutí a milující rozkoš víc než Boha. Budou sice navenek ukazovat zbožnost, ale ve skutečnosti ji mít nebudou*“ (2 Tim 3,2-5).

BUĎTE PŘIPRAVENI!

Když se nad těmito texty zamyslíš, zní to, jako bychom už žili na konci časů! Nicméně katastrofy, války a ztráta víry tady byly vždycky!

Je důležité, abychom si tyto texty nevysvětlovali doslovně jako konkrétní záhadná znamení pro poznání, kdy to nastane. Mají nás vybízet k tomu, abychom byli připraveni: musíš se snažit, abys byl/a připraven/a setkat se s Ježíšem kdykoli!

Jako křesťané se těšíme na Ježíšův příchod a naplnění stvoření. Prosba, kterou se nikdy nebudeme modlit dostatečně často, je: „*Přijď, Pane Ježíši!*“ (ZJ 22,20). Vždyť on sám řekl: „*Ano, přijdu brzy!*“ (Z22,20). *Také nás vybízí, abychom byli připravení, protože nevíme, „kdy ten čas přijde“ (Mk 13,33).*

PROČ JEŽÍŠI TEN NÁVRAT TRVÁ TAK DLOUHO?

Čím déle Ježíš čeká, tím více příležitostí mají hříšníci k tomu, aby konali pokání a přijali Boží milosrdenství. Může to být důvod, proč se k nám Ježíš ještě nevrátil. Nevíme. S jistotou víme, že přijde; ale nevíme kdy.

Sv. Petr napsal: „*U Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání*“ (2 PETR 3,8-9). A sv. Pavel řekl: „*A ve vás ať Pán rozhovívá stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem (lidem), jako ji i my (máme) k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými*“ (1 SOL 3,12-13).

Na konci časů mrtví vstanou a Ježíš se vrátí. Nikdo neví, kdy se to stane: buď proto připravený/á a následuj Boha.

*Převzato z knihy Tweetuj s Bohem (str. 112–113), upraveno
Marie Bruknerová*

Přírůstky ve farní knihovně

Marek Orko Vácha: Selfička

Útlá knižní novinka z roku 2020. Její autor je dnes široce znám. Přesto možná neškodí připomenout, že není jen katolický kněz a administrátor farnosti v Lechovicích u Znojma, ale také přednosta Ústavu etiky na 3. lékařské fakultě Karlovy univerzity, na Biskupském gymnáziu v Brně učí biologii a náboženství, původně vystudoval obor

molekulární biologie a genetika na Přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity v Brně a zúčastnil se dvou výprav na Antarktidu.

Vácha v knize píše „selfička“ – momentky na způsob deníku, ve kterých se autor pokouší, jak sám píše v úvodu, „zachytit náladu, cosi pomíjivého, impresi, východ slunce, mlhu nad řekou, která za pár vteřin již bude jiná a jinak nasvětlená. Emocionálně silné okamžiky, zážitky, které uvolní proud myšlenek.“ K tomu snad mohu jen dodat, že zdaleka nejde jen o náladu, ale že kniha má velkou duchovní hloubku. Přitom se dotýká duchovních témat citlivě, ačkoliv na druhou stranu autor sám o sobě píše poměrně otevřeně.

Kdo Váchovy knihy zná a má je v oblibě, tak myslím, že nebude touto novinkou zklamán.

Ursula Kochová: Alžběta Durynská. Síla lásky.

Historický román ze života na středověkém hradě Wartburgu, jehož hlavní postavou je starší sestřenice svaté Anežky České, svatá Alžběta Durynská. Alžběta pocházela z uherského královského rodu, a proto na ni někdy v literatuře můžeme narazit i pod jménem sv. Alžběta Uherská. Titulní hrdinka se po šťastném, ale krátkém manželství s landkrabětem Ludvíkem Durynským rozhodla jako vdova všeho se vzdát a zasvětit svůj život Bohu a péči o potřebné. O pár let tak v tomto odřeknutí se všeho bohatství a v chudém životě pro chudé předešla svatou Anežku Českou. Za pozornost stojí i datum Alžbětina úmrtí – 17. listopadu 1231.

Luis de Wohl: Dobývat nebe

Známý autor románů o svatých v tomto svém díle barvitě, mistrně a se sobě vlastním svěžím humorem popisuje život dcery barvíře, velké italské světice 14. století, sv. Kateřiny Sienské. Tento román je delší (přes 400 stran), ale svého čtenáře dokáže tak vtáhnout do děje, že se od něj jen těžko odtrhnete. Určitě zaujme milovníky historických románů, ctitele svatých i ty, kdo chtějí lépe pochopit, co to znamená být mystikem.

P. Zdeněk Sedlák

Dva muži a Velikonoce

Možná znáte ten vtip, o kterém mnoho mužů říká, že snad ani není vtipem, ale že je to skutečně možné: Dvě vězeňkyně, které spolu strávily deset let v jedné cele, jsou v jeden den propuštěny na svobodu, a když se před věznicí rozcházejí, tak jedna říká té druhé: „*Viš co, přijď dneska ke mně na kafe a dopovíš mi to.*“

A tak se také v jedné místnosti setkali dva muži, ta místnost byla podobná cele, a přesto to nebyla cela, ačkoli v ní nebyla žádná okna a jedinými dveřmi se dovnitř tlačilo bílé pronikavé světlo, které však stačilo osvětlit celou místnost. První muž byl od pohledu člověk vznešený: voják a možná i politik, druhý byl téměř jeho opakem: chudý člověk, který zmateně a ustrašeně létal pohledem po místnosti, muž v prostých šatech a prostého vystupování... a přesto se tito dva ocitli na jednom společném místě, v jedné společné místnosti, a jak rádi by spolu našli i jednu společnou řeč, jak rádi by se podělili o to, co každého z nich trápilo... ale byli to muži, a tak si své trápení nechávali dlouho pro sebe... dlouho... až jeden z nich konečně prolomil ticho, které mezi nimi viselo jako něco přísného a téměř posvátného.

Strach bez naděje

„*Nemáš tušení, jak dlouho to tu ještě může trvat?*“ řekl voják tak trochu pro sebe a zcela jistě trochu zahanben, že je to právě on, který nevydržel a prořal ticho doposud panující mezi oběma muži. Malý ustrašený muž se jakoby pod nárazem jeho hlasu ještě více skrčil na místě, kde seděl, a jenom nepatrně zavrtěl hlavou na výraz nesouhlasu, přitom si jakoby nic přejel jazykem své vyprahlé a rozpraskané rty.

Voják si zhluboka povzdechl, pohrdavě se na svého nehodného kolegu podíval; když už ale bylo ticho jednou prolomeno, nebylo příliš složité v řeči pokračovat a voják (zřejmě zvyklý mluvit více než jeho kolega, přeci jen to byl asi spíše politik) tentokrát vstal, začal si mnout ruce a spustil: „*Vím, co si o mně myslíš, Žide! Je třeba ex malis eligere minima, jak byste to asi přeložili vy: Vybrat ze všeho zla to nejmenší. To je pravá moudrost, to je ta pravá politika; a já se nestydím za nic, slyšíš? Za nic!*“ Po celou dobu si mnul své pěstěné ruce, jako by snad byly špinavé.

Lítost a pohrdání

Malý muž se na vojáka podíval úkosem: „*Myslíte si, že mě zajímají Vaše problémy, sám mám svých dost!*“ a opět si přejel jazykem své

vysušené rty. „*Chcete, abych tady před Vás padl na kolena a dokolečka Vám opakoval, jak to nešlo udělat jinak, jak jste ho musel odsoudit? Ale pane, pane, vůbec nevíte, jak se cítím já! Vy jste ho možná odsoudil, ale byly to tyhle rty, pane, tyhle rty, které ho tehdy v zahradě políbily a zradily a od té doby pálí jako čert. To si neumíte představit, s tímhle nešlo žít, a tak jsem, tak jsem...*“ malý muž se rozvzlykal a jeho slova zmizela v záplavě slz.

Voják se na něj podíval s drobným přezíráním a řekl: „*Tvůj národ a velekněží mi ho vydali. Dělal prý ze sebe Boha! No a co, u nás v Římě by se naprosto ztratil, jeden bůh tam jeden bůh sem, kdo by to počítal. U Dia, proč si ho teda neodsoudili sami, proč do toho vůbec tahali mě a císaře a impérium? Ale já jsem bez viny, to jsem dal naprosto jasně najevo, když jsem si před všemi umyl ruce, já jsem na něm vinu neshledal...*“ Ale ruce, jakkoli čisté, ho patrně velice svědily, protože si je neustále během řeči třel. Pak pokračoval: „*Ale ty, to ty jsi ho zradil, jeden z jeho nejbližších, jeho učedník...*“

„*Hm, nevíte, co říkáte, pane,*“ odsekl malý muž, který se mezitím uklidnil, ale jeho jazyk stále tančil po vyprahlých rtech. „*Copak jsem si myslel, že to vezme takový konec? Vždyť já ho chtěl jenom vyprovokovat, aby už konečně něco pořádného udělal. Samá láska k nepřátelům a miluj svého bližního... národ trpí pod jhem Říma a on se rozplývá nad polními liliemi. A tak jsem říkal sám sobě: „Jidáši, chlape, trochu ho vyhecuj, ať konečně ukáže tu svou moc, ať má národ konečně vůdce... jenomže on to celé zpackal, on nechtěl být vojevůdce, on to, pane, s tou láskou k druhým myslel skutečně vážně! Ale když mi to došlo, bylo už pozdě...“ a zase začal vzlykat.*

To už politik nevydržel a navzdory své důstojnosti se skoro rozkřičel: „*A ty si myslíš, že moje ruce někdy od té doby byly čisté? Pořád mě pronásleduje ten jeho pohled. Já jsem věděl, že je nevinný, i moje žena mi to říkala, ale kdybych ho pustil, víš, co bych riskoval, víš to? Všechno: kariéru, místo prefekta a možná i holý život, vždyť ten tvůj vyvolený národ byl jako utržený z řetězu, to bylo pořád: „Ukřižuj! Ukřižuj!“ Co má takový rozumný a pragmatický člověk jako já dělat? Když se kácí les, lítají třísky. Marná práce, musel jsem to udělat.*“

Sotva však domluvil, světlo, které se doposud drželo za dveřmi, najednou prorazilo dovnitř a tam, kde doposud byly dveře, stál kdosi, před kterým se oba mužové vrhli na kolena, ale ten, kdo stál v proudícím světle, jen řekl: „*Vstaňte! Vždyť jsem jen služebník jako vy.*

Před Bohem poklekněte! Pán mě poslal za tebou, Jidášu, i za tebou, Piláte, neboť nastal den vašeho soudu. Pojd'te a vejd'te před tvář Beránkovu, jste očekáváni."

... a oba muži následovali anděla.

*P. Michal František Jadavan Zdroj: Časopis In! – dívčí svět, březen 2013
Zpracovala Marie Bruknerová*

Duchovní služba v nemocnici v Novém Městě na Moravě

Tamní nemocniční kaplan, RNDr. Mgr. Vojtěch Hrouda, Ph.D., je evangelík. Tím pádem pochopitelně nemůže hospitalizovaným katolíkům posloužit svátostmi, jako zpovědí, pomazáním nemocných či biřmováním.

Proto se prosím v těchto případech obraťte nejlépe na kněze, pověřeného brněnským biskupem katolickou duchovní službou v nemocnici v Novém Městě na Moravě. Je jím administrátor z Fryšavy pod Žákovou Horou, R.D. Sylwester Jurczak, tel. 733 741 473. Ten by měl být s momentální situací v nemocnici nejlépe obeznámen.

P. Zdeněk Sedlák

Tříkrálová sbírka 2021 v naší farnosti

Na podkladě usnesení pastorační rady uvádíme níže výnosy účelových sbírek v září až prosinci loňského roku (2020). Pro zajímavost připojujeme též výsledky misijních jarmarků:

<i>Datum</i>	<i>Účel</i>	<i>Částka</i>
6. září	Sbírka na Jašavanatha a další potřebné	8 600,-
do poloviny září	Pokladnička Charita pro Libanon	4 645,-
září	Sbírka na křesťany ve Svaté zemi	4 523,-
říjen*	na podporu Papežských misijních děl*	12 706,- *
říjen	Podzimní misijní jarmark	12 910,-
prosinec	Vánoční misijní jarmark	15 972,-

* Papežská misijních díla se nyní potýkají s velkým výpadkem příjmů (v Česku např. nebyla tradiční sbírka na misie o misijní neděli). Proto jsme po projednání se členy pastorační rady zvolili mimořádné řešení, a na účet PMD byl zaslán výnos běžných nedělních sbírek z nedělí

4. a 11. října. Chtěl bych na tomto místě ještě jednou poděkovat všem, kdo přispěli do podzimního nebo vánočního misijního jarmarku.

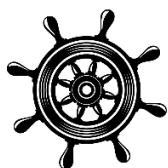
Bůh vám všem oplat' vaši štědrost.

Možná by vás také zajímalo, jak je na tom po loňském roce naše farnost finančně. K 1. lednu 2020 byla na našem farním účtu částka 411 014,74 Kč, ke 31. prosinci téhož roku pak částka 431 079,61 Kč. Nemáme žádné závazky (dluhy).

Mírný nárůst peněžních prostředků naší farnosti umožnily jak příjmy z nemovitostí (pachty, nájmy), tak ochota některých farníků přispět individuálně v době, kdy se nekonaly kostelní sbírky. Zároveň se na stavu našeho účtu příznivě projevila skutečnost, že neprobíhaly žádné větší opravy.

P. Zdeněk Sedlák

Farní tábor

NA PALUBU!!!

FARNÍ TÁBOR 2021

pro děti 1. - 9. třídy

Fryšava pod Žákovou horou

18. 7. - 24. 7. 2021

KONTAKT

Josef Brukner 773 675 307

Aneta Pokorná 775 681 754

přihlášky a bližší informace budou k dispozici v březnu

Uzávěrka příštího čísla farního listu je 20. března 2021

Změna uvedených údajů vyhrazena (nutno sledovat ohlášky). Neprodejné!

Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Nížkov, Nížkov 10, 592 12

tel.: 566 675 129, IČ: 48895661, bankovní spojení: 165081021/0300

webové stránky: www.farnost-nizkov.cz

P. Zdeněk Sedlák - administrátor farnosti: sedlak.zdenek@dihk.cz, 604 246 882

Vojtěch Bárta, Marie Bruknerová - šéfredaktoři farního listu farni.list.nizkov@email.cz - email

Aneta Pokorná, Jana Vosmeková, Jaroslav Jelínek, Zdena Holcmanová, Vlasta Jindrová - redaktoři farního listu